

DE AANKOMST

YASMIN NAMAVAR

Misschien was oktober niet de beste maand om naar Nederland te komen. Bijna een uur geleden was hij geland en nu wachtte hij op de bami die hij zojuist besteld had. Het kleine Chinese restaurant op Schiphol toonde nog weinig van Nederland, behalve een natte stoep en het komen en gaan van bussen. Buiten was het donker en koud. Hij had al besloten dat hij een taxi zou nemen naar Amsterdam, maar werd opnieuw aan het twijfelen gebracht toen hij op één van de bussen Amsterdam zag staan. Hij mocht van zichzelf een taxi nemen. Hij was al meer dan twaalf uur aan het reizen, eerst van Shiraz naar Teheran en daarna van Teheran naar Amsterdam. De Chinese vrouw achter de toonbank lachte hem toe, toen ze zijn eten overhandigde. Hij nam een hap, de bami was koud. Hij vroeg zich af of er varkensham in zat. Niet dat het veel uitmaakte, alleen liever niet. Er liep een echtpaar langs de ingang van het Chinese restaurant. Zij was bijna net zo lang als hij. De man duwde het karretje met hun koffers. De vrouw liep met grote passen in bruine leren laarzen, iets vooruit op haar man richting de parkeerplaats. Nederlanders, veronderstelde hij.

Hij dacht aan de voorspelling van drie jaar geleden. De oom van zijn beste vriend. Hij voorspelde dat hij naar een land zou verhuizen met veel water en daar een buitenlandse vrouw zou trouwen. Hij geloofde niet zo in waarzeggers of andere charlatans. Maar deze voorspelling was hij niet vergeten. Misschien omdat hij nu in een land met veel water was aangekomen. In ieder geval zou hij uiteinde-

lijk terugkeren naar zijn moeder. Studeren, misschien promoveren, en dan terug naar huis. In een flits dacht hij aan de slanke, blonde vrouw die bij de voorspelling hoorde. Eerst moest hij geld zien te verdienen. Hij dacht aan zijn moeder en hoopte dat zijn broertje en zusje goed voor haar zouden zorgen.

Door de afstand voelde hij hoeveel hij van zijn moeder hield. Haar diamantvormige gezicht en zeegroene ogen. Ze had altijd gelijk. Soms zei ze dat hij trots was of verwend. Ze kon ook heel erg drammen als hij niet precies deed wat ze wilde. Ze zeurde dan net zolang totdat hij haar haar zin gaf. Zij durfde als enige in discussie te gaan met zijn vader en als ze vond dat hij iets in het huishouden moest doen, dan zei ze dat gewoon tegen hem. Sinds zijn vader dood was, miste hij het gekibbel van zijn ouders. Als zijn moeder een man was geweest, was ze misschien wel politicus geworden of advocaat, zo overtuigend kon ze praten. Hij wist dat volwassen worden betekende dat hij zijn leven ook zonder haar moest kunnen invullen. Zij zou dat ook moeten weten. Toch had ze zo hartverscheurend gehuild bij hun afscheid, dat hij de hele vlucht had gepiekerd of het niet misdadig was wat hij haar aandeed. Ze zou zichzelf in slaap huilen die eerste nacht. Het was hier nu half negen, dus daar moest het elf uur zijn. Bedtijd.

Een gevoel van kilte en nietigheid be kroop hem, hij vroeg zich af of dit dan eenzaamheid was. Het gevoel van eenzaamheid kende hij niet zo goed, maar dit leek er misschien wel op. Hij hield van alleen zijn. Alleen lezen of buiten wandelen, het kon hem niet rustig genoeg zijn. Daarom had het hem ook nooit eng geleken om alleen naar Europa te verhuizen. Niettemin voelde hij zich nu ontheemd en wankel. Weg van zijn familie, vrienden, universiteit, alles wat hem definieerde. Hij vroeg zich af wie hij zou worden in Nederland. Hij had zich dit nog nooit afgevraagd, hij was altijd al iemand. Maar nu voelde het alsof zijn verleden een rots was en zijn toekomst een zee.

Hij concentreerde zich op de gedachte aan zijn vader die overal op aarde even ver weg was, of even dichtbij. Hij dacht aan zijn zachte stemgeluid en aan zijn warme handen. Papa is bij mij, dacht hij. Zijn vader was jong gestorven, maar de laatste jaren leek hij wel al oud. Vaak lag zijn vader te slapen in een bed in de tuin, als hij thuis kwam van school. De wereld leek aan zijn vader voorbij te gaan de laatste maanden voor zijn dood. Niet omdat hij blind was en ook niet omdat hij onachtzaam was, maar het was alsof het hem allemaal

niet meer zoveel raakte.

Meer dan de helft van de bami liet hij staan. Hij voelde zich misselijk. Hij pakte zijn koffer en liep de Nederlandse lucht in, richting de taxistandplaats. Het rook buiten naar natte stoeptegels. De taxichauffeur had alleen maar 'oké' gemompeld, toen hij vroeg of hij hem naar een goedkoop hotel kon brengen in Amsterdam. Vanop de achterbank van de taxi zag hij, ondanks de duisternis, iets van het Nederlandse landschap. Groene velden, kleine slootjes, alles was plat. Een eindeloze horizon. Lantaarnpalen in feilloze rijtjes langs de grote lege weg, weinig auto's en veel straat. In Amsterdam fietsers met licht, zonder licht, trams, smalle straatjes, hoge huizen met trapgevels. Hebben de mensen geen tuin? Veel sneller dan gedacht, stopte de taxi voor hotel Rozengracht. Vijfentwintig gulden voor dit taxiritje. Hij was blij dat hij niet met de bus was gegaan, aangezien hij niet had geweten waar uit te stappen en hoe een hotel te vinden. De taxichauffeur hielp hem niet, maar bleef achter zijn stuur zitten terwijl hij zijn bagage uit de kofferbak haalde.

Hotel Rozengracht bevond zich in een smal pand met rode bakstenen en een donkergroene voordeur. In de hotellounge was het donker en rokerig. Aan een tafel bij het raam zaten zes zwarte mannen, met bijna allemaal een leren jas aan te kaarten. Sigaret en kaarten in hun ene hand, whiskey of rum in een glas in de andere. Ze keken niet op toen hij binnenkwam. Hij liep naar de bar. Nadat hij net iets langer gewacht had dan prettig was, stond een van de mannen op en vroeg wat hij voor hem kon doen. Hij had nog nooit een zwarte man gezien, laat staan met een zwarte man gesproken. De grofheid van zijn gelaat, zijn benige schedel, zijn volle lippen, de donkerte van zijn huid. 'I want a room, please'. Hij verstond niet goed wat de zwarte man zei. De man gaf hem een sleutel met een plastic hanger eraan, waar groot het getal 38 opstond en wees hem de smalle trap aan het einde van de bar.

Alleen - de man was weer bij de andere kaartende mannen gaan zitten - ging mijn vader de smalle trap op. Zijn koffer sleepte hij achter zich mee. Bovenaan de trap schrok hij toen hij in de lichtbruine ogen keek van een grote herdershond die met zijn riem aan de trapleuning was vastgemaakt. De hond stapte opzij en kwispelde rustig toen hij passeerde. Hij opende de deur van kamer 38. Opeens voelde hij hoe moe en verdrietig hij was. In de smalle hotelkamer plofte hij neer op het eenpersoonsbed, liet zijn schouders zakken en

voelde toen hoe een huilbui, als een elektrisch signaal, vanaf zijn stuitje langs zijn ruggenmerg, schouders en nek omhoog kroop en hem van achter aanvloog. Hij huilde lang en onbedaarlijk tot hij helemaal niets meer voelde, ging toen in het koude bed liggen en luisterde naar het geroezemoes van de kaartende mannen, het geschuif van stoelen en toen dat uitdoofde, naar het slaan van de klokken van een kerk en de geluiden van lawaaiige fietsers en uiteindelijk hoorde mijn vader het gerinkel van de eerste tram en zag hij een strookje daglicht onder het gordijn.